

— Разбира се, че азъ . . . съ гордостъ се хвалѣше Кочо.

— Какъ ги улови, Кочо?

— Съ вждицата ли? Какъ се не скжса канапътъ?

— Ще хванешъ ли и за насъ още нѣкоя?...

Дѣцата се надпрѣварватъ да запитватъ Коча.

Учителътъ чу хвалбитъ на Коча и само се усмихваше безъ да му каже нѣщо. Той отдавна бѣ забѣлѣзалъ бай Мирча, че цамбурка долу въ водата между раки така.

Слѣдъ малко ето го и бай Мирчо пристигна съ нѣколко голѣми мрѣнки въ ржцѣ. Той ги турна въ торбата, взе я отъ Коча и я нарами на гърба си.

— На ти, Кочо, тѣзи двѣ мрѣнки награда за гдѣто ми запази торбата, каза бай Мирчо и си замина.

Кочо потъна въ земята отъ срамъ. Той наведи очи и несмѣеше да погледне никого.

Г. Пѣйчевски.

